

Белешке о ауторкама и аутору

Драган Бабић (Карловац, 1987) основне, мастер и докторске студије завршио је на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домети* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твитер приче* (2014) и *Twitter приче 2.0* (2017), и приредио књигу *Проза о прози: фрагменти о краткој причи* Давида Албахарија (2017). Живи у Новом Саду.

Моника Бала рођена је у Београду 1975. године. Ради као доценткиња на Катедри за хунгарологију Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је дипломирала, а потом и магистрирала на смеру Наука о књижевности из области књижевног преводаштва, на тему *Рецепција Хамвашевих дела Филозофија вина и Невидљиво збивање у српској култури*. На истом факултету је одбранила докторску дисертацију из области антрополошке лингвистике под насловом *Аутобиографски наративи буковинских Мађара у Банату*, која истражује везу између сећања и идентитета, као и однос између језика и етничког идентитета мађарске мањинске заједнице у Војводини. Области њеног проучавања су аутобиографски наративи, буковински Секел Мађари у Банату, етнички идентитет, двојезичност, мањински језик. Њена најновија интересовања су списатељице и женска периодика у Мађарској у 19. веку.

Марија М. Булатовић (Краљево, 1990) дипломирала је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета Универзитета у Београду. На истој катедри 2014. године завршила је мастер академске студије одбравивши мастер рад под насловом *Дијалектика насиља у Расиновом трагичком свету*. Од 2014. године похађа докторске академске студије на студијском програму *Језик, књижевност, култура*, модул *Књижевност*, на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Тренутно пише тезу под насловом *Филозофски концепт тела Мориса Мерло-Понтија и Ролана Барта као принцип естетске недовршености у его-документу*. Стипендисткиња је *Фонда за младе таленте* за школску 2012/2013. и 2013/2014. годину, као и Министарства просвете за период 2017-2019, када је и ангажована на пројекту *Књиженство*. Добитница је *Похвале* Филолошког факултета у Београду за изузетан успех у току основних академских студија. Пише књижевну критику. Влада енглеским, француским и шпанским језиком. Области интересовања: теорија уметности,

српска књижевност у европском контексту, француска књижевност и француска савремена књижевна теорија.

Изабела Бељић (1972) хиспанисткиња је, преводитељка и истраживачица, докторанткиња на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Бави се социолингвистиком, фонетиком, фонологијом и дијалектологијом, феминистичком књижевношћу, шпанским реализмом и натурализмом, индихенистичком књижевношћу, те савременом литературом на шпанском језику. Објавила је више научних радова у домаћим и међународним часописима и зборницима, као и неколико стручних радова. Била је стипендисткиња Шпанске агенције за међународну развојну сарадњу (AECID), програма Erasmus Mundus, SEERUS и Erasmus+. Чланица је Друштва хиспаниста Србије и Мреже хиспаниста Средње Европе. Превела је на српски десетак књига шпанске и хиспаноамеричке књижевности 19. и 20. века. Коуредница је едиције *Bibliotheca Hispania* издавачке куће Партенон из Београда.

Миглена Дикова-Миланова предаје бугарски језик и културу на Катедри за језике и културе на Универзитету у Генту. Њена истраживачка интересовања укључују руску и бугарску класичну и савремену књижевност, посебно М. Булгакова, Л. Толстоја, А. Попова и Г. Господинова, књижевну историју и критику, филозофију културе и естетику. Миглена Дикова-Миланова докторирала је филозофију на Католичком Универзитету у Левену са темом *Кант и културна политика узвишеног*, коју је одбранила 2008. године.

Биљана Дојчиновић (1963), редовна професорка на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета Универзитета у Београду. Једна је од оснивачица Центра за женске студије у Београду као и Индок центра Асоцијације за женску иницијативу. Главна уредница *Генера*, часописа за феминистичку теорију, од 2002. до 2008. Од 2009. чланица управног одбора COST Action IS0901, *Women Writers in History: Toward a New Understanding of European Literary Culture* (2009–2013). Од 2011. руководитељка истраживачког пројекта *Књиженство – теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915. године*. Објавила је књиге *Гинокритика: Род и проучавање књижевности коју су писале жене* (1993); *Одабрана библиографија радова из феминистичке теорије/женских студија 1974–1996* (1997); *Градови, собе, портрети* (2006); *GendeRingS: Gendered Readings in Serbian Women's Writing* (CD)

(2006); *Картограф модерног света* (2007); *Сусрети у тами: увод у читање Вирџиније Вулф* (2011) и *Право сунца: Другачији модернизми* (2015). Издања која је уредила, самостално или у сарадњи, у оквиру пројекта *Књиженство* налазе се на линку <http://www.knjizenstvo.rs/sr/izdanja>.

Тамара Ђермановић (Београд, 1965) ванредна је професорка естетике и руске културе и књижевности на факултету Хуманистичких наука Универзитета Помпеу Фабра у Барселони. Дипломирала је на Катедри за Општу књижевност са теоријом књижевности на Филолошком факултету Универзитета у Београду 1990. године. Након краткотрајног бављења новинарством напустила је земљу и отишла у Шпанију, где живи од септембра 1991. године. Од 1996. године ради на Факултету Хуманистичких наука Универзитета Помпеу Фабра. Тамо је 2004. докторирала на тему *Однос Русије и Запада кроз Достојевског: Записи из Подземља, Зли дуси и Браћа Карамазови*. Њен докторски рад објављен је на шпанском и на руском језику: *Dostoyevski entre Rusia y Occidente* (Достојевски између Русије и Запада), HERDER, 2006; *Достоевский между Россией и Западом*, Moskva: Rudomino, 2013. Објавила је седам књига, преко двадесет научних чланака и поглавља књига, као и велики број текстова.

<https://upf.academia.edu/TamaraDjermanovicTanasijevic>

Гордана Ђоковић (1976) ванредна је професорка на Катедри за библиотекарство и информатику Филолошког факултета Универзитета у Београду. Предаје на семинарима за школске библиотекарке, акредитованих од Завода за унапређење образовања Републике Србије. Чланица је редакције часописа *Преводилац* (издавач Удружење научних и стручних преводаца Србије). Чланица је Одбора Рукописног одељења и уредништва едиције Библиографије Матице српске. Чланица је Комисије за полагање стручног испита у Народној библиотеци Србије, испитивач за предмет Основе библиотекарства. Учествује на пројекту *Књиженство, теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915. године*.

Жељка Јанковић (Крагујевац, 1989) дипломирала је и одбранила мастер рад на Катедри за романистику Филолошког факултета Универзитета у Београду, где држи часове из француске књижевности 17. и 18. века од 2014. године. На матичном факултету је 2020. одбранила и докторску дисертацију *Приступ делу госпође Де Лафајет из угла женских студија*. Носилац је више од 20 награда и признања из области језика и књижевности

које су јој донеле и стручна усавршавања у иностранству (Француска, Белгија, Чешка, Кина, Румунија). Аутор је преко 20 радова и превода у домаћим и међународним часописима и зборницима и једне двојезичне монографије, у чијем фокусу се налазе стилистика, компаративна књижевност, класична и савремена француска књижевност, студије рода, српско-француске књижевне и културне везе. Од 2014. године чланица је пројекта *Књиженство – теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915. године*.

Аленка Јенстерле-Долежал рођена је у Словенији. Дипломирала је на Катедри за словенске студије, компаративну књижевност и филозофију на Универзитету у Љубљани, а 2000. године докторирала са темом *Антигона у јужнословенској и западословенској драми након Другог светског рата*. Од 2002. године предаје на Факултету уметности, на Карловом универзитету у Прагу (Чешка). Запослена је као ванредна професорка на Катедри за јужнословенске и балканске студије. Предаје словеначку књижевност, словенске књижевности и теорију књижевности. Објавила је преко седамдесет академских чланака, ауторка је четири монографије и уредница и коуредница пет зборника. Теме којима се бави су: словеначка модерна, словеначко-чешки односи и словеначке и јужнословенске књижевнице. Такође је и књижевница: објавила је неколико збирки поезије и два романа.

Линк: <https://kjbs.ff.cuni.cz/cs/ustavkatedra/vyucujici/slovenistika/doc-phdr-alenka-jensterle-dolezalova-csc/>

Јелена Лалатовић (Београд, 1994) завршила је основне и мастер студије на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, где је уписала докторске студије. Ауторка је десетак научних радова из области књижевности за децу и младе, феминистичке књижевне критике и студија периодике. У коауторству са Христином Цветинчанин Књежевић објавила је *Приручник за употребу родно осетљивог језика*. Књижевну критику објављује на порталу *Буквица* и у часопису *Поља*. Чланица је Управног одбора Аутономног женског центра. Запослена је као истраживачица приправница на Институту за књижевност и уметност.

Софија Матић (Симовић) рођена је у Краљеву 1994. године. Основне (2017) и мастер (2018) студије српске књижевности завршила је на Филолошком факултету

Универзитета у Београду, на коме тренутно похађа докторске студије. Објављивала је научне радове у часописима *Књижевност и језик*, *Свеске Задужбине Иве Андрића*, *Годишњак Катедре за српску књижевност са јужнословенским књижевностима* и *Свет речи*. Коаутор је приручника за наставнике српског језика за пети, шести и седми разред, као и дигиталне читанке за седми разред, издавачке куће Нови Логос. Током студија била је стипендиста Фонда за младе таленте – *Доситеја*, Министарства омладине и спорта. Као стипендиста Министарства просвете, науке и технолошког развоја, од 2019. године ангажована је на пројекту *Књиженство – теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915. године*.

Катја Михурко Пониж, рођена 1972. године у Марибору, запослена је на Универзитету у Новој Горици, где предаје словеначку књижевност и студије рода на Факултету хуманистичких наука и ради као истраживачица у Истраживачком центру за хуманистичке науке. Ауторка је пет словеначких научних монографија (*Drzno drugačna: Zofka Kveder in podobe ženskosti; Labirinti ljubezni v slovenski književnosti od romantike do II. svetovne vojne; Evine hčere: konstruiranje ženskosti v slovenskem javnem diskurzu 1848-1902.; Zapisano z njenim peresom: prelomi zgodnjih slovenskih književnic sparadigmo nacionalne literature; Literarna ustvarjalka v očeh druge_ga: študije o recepciji, literarnih stikih in biografskem diskurzu*) и уредница сабраних дела Зофке Кведер (до сада је објављено пет томова). Активно учествује у интернационалним научним пројектима. Области њеног истраживања су: феминистичке књижевне студије, студије рода, дигитална хуманистика, словеначка драма, словеначко-немачке књижевне везе и историја словеначког женског покрета.

Ана Митровски (Ивковић) је рођена 1992. год. у Београду, где је завршила гимназију, основне и мастер студије на Архитектонском факултету Универзитета у Београду. На нивоу основних и мастер студија изучавала је архитектуру и интегрални урбанизам, а на нивоу докторских студија, од 2017. год. на Филолошком факултету Универзитета у Београду, определила се за проучавање културе и књижевности. Током студија архитектуре паралелно је похађала часове Технике академског писања, Методологије истраживања и поједине курсеве из књижевности на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Њена истраживања обухватају питања литераризације простора и специјализације литературе. Користећи се методологијом хуманистичке архитектуре, фокусира се на истраживања књижевности у периоду после Другог

светског рата. Од 2019. је истраживач-приправник на пројекту *Књиженство – теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915. године*.

Сања Петровић Тодосијевић (Шабац, 1977), научна сарадница Института за новију историју Србије (Београд). Дипломирала је и магистрирала на Филозофском факултету Универзитета у Београду. Докторирала је на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум. Бави се друштвеном историјом Србије и Југославије у периоду после Другог светског рата с посебним освртом на историју детињства и историју образовања као и историјом Другог светског рата с посебним освртом на масовне злочине и Холокауст као и политику колаборационистичке управе на тлу немачке окупационе зоне у Србији. Једна је од оснивачица Центра за југословенске студије (Цејус). Ауторка је две монографије (*Отећемо светлост бучном водопаду. Реформа основношколског система у Србији 1944–1959* (Београд: Институт за новију историју Србије, 2018) и *За безимене. Делатност УНИЦЕФ-а у Федеративној Народној Републици Југославији 1947–1954* (Београд: Институт за новију историју Србије, 2008). Приредила је рукопис Глигорије Бабовић, *Летопис Шапца 1933–1944* (Београд, Шабац: Институт за новију историју Србије, Библиотека шабачка, 2010).

Жарка Свирчев (1983), научна сарадница у Институту за књижевност и уметност у Београду на одељењу Периодика у историји српске књижевности и културе. Основне и мастер студије је завршила на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Докторирала је на Филолошком факултету у Београду. Објавила је књиге *„Ах, тај идентитет!“ – Деконструкција родних стереотипа у стваралаштву Дубравке Угрешић* (2010), *Винаверова књижевна република* (2017), *Авангардисткиње. Огледи о српској (женској) авангардној књижевности* (2018) и *Портрет претходнице: Драга Дејановић* (2018).

Нина Сирковић (Сплит, 1964) ради као ванредна професорка на Факултету електротехнике, стројарства и бродоградње Свеучилишта у Сплиту, где предаје колегије Енглески језик и Вештине комуницирања на енглеском језику. Магистарске студије из књижевности завршила је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, а докторске студије на Филозофском факултету Свеучилишта у Загребу. Уже подручје научног и стручног интересовања су: књижевност модернизма, развој књижевности коју пишу жене, питање жанровске поделе и места есеја у жанровској хијерархији, као и

употреба комуникацијских стратегија у побољшању способности вербалног изражавања на енглеском језику студената техничких факултета.

Биљана Скопљак је рођена 1993. године у Београду. Основне и мастер студије је завршила на Филолошком факултету у Београду, где је тренутно уписана на докторске студије. Током основног и мастер образовања је била стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја и Министарства омладине и спорта. На докторским студијама је стипендисткиња Министарства просвете, науке и технолошког развоја и укључена је у рад пројекта *Књиженство: теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915*. Говори енглески, шпански и руски језик.

Ирена Филеки је музејски саветник. Рођена је и школована у Београду (дипломирала на Филозофском факултету – Група за етнологију 1983. године, мастер студије завршила 2011). У Земаљском музеју у Сарајеву, Одељењу за етнологију, радила је као кустос – педагог. Од 1994. запослена у Етнографском музеју у Београду као кустос – руководилац збирке *Вез и чипка*. Ауторка је више студијских изложби (*Једнобојни вез у Скопској Црној Гори и на Змијању* 1998, *Здраво сванули – Пешкир у традиционалном животу Србије* 2002, *Вез у граду – национално наслеђе и европски утицаји* 2012. године, *Вез и чипка моје баке* 2019. и коаутор изложбе *Косовски и шаркоски вез – културне паралеле*) и стручних радова на тему текстилне радиности, традиционалног и савременог веза, народне уметности и другог.